

Berkenye Karácsonya

- 101 és fél év!- sóhajtotta keserűen a magányos Berkenye, miközben a gyuszipusztai láp felé vette az irányt. Régen nem látogatta meg cimboráit, Sapatagot és Lápatagot, és az az igazság, hogy már szívesen felhajtott volna egy kupica zsurlósnapszot is. Az utóbbi években ritkán mozdult ki otthonából, a csodaszép, terebélyes, ősoleg tölgyfából.

Talán már 20 éve is annak, hogy utoljára útnak indult. Mióta a 100 éves születésnapja is elmúlt, már naponta tervezte, hogy kirándul egyet, de rosszkedve mintha csomót kötött volna a lábaira.

Szóval ment, mendegélt reményvesztetten, és morgott is mindenre ami az útjába került. Hol egy lassan poroszkáló csigát, hol egy ürge mókust ijesztett halálra azzal, hogy rájuk rikácsolt:

- Minek állsz az utamba? Nem látod, hogy sietek?

Amikor már a dombon ereszkedett lefelé, és zsémbeskedett a csúszós zombékok miatt, egyszer csak hatalmas sivítással elébe csapódott valami gömbölyű. A hangja olyan torz volt, hogy nem ismerte fel, de mikor kigömbölyödött és elkezdte leporolni magát, Berkenye ráripakodott:

- A ménykű vágjon beléd, te bolondos Bugrahopp! Hát nem tanított meg téged az anyád viselkedni? Mit képzelsz magadról, mi vagy te, toronyóra? Hová pattogsz itt és miért riogatsz másokat?

- Bocsáss meg Berkenye! Tudod, milyen kelekótya vagyok! Rohanok Rozindához, és nincs egy percem sem. Nyakunkon a karácsony és Rozinda, a hajnaltündér az idei főszervező. Meg kell neki mutatnom az ugrós számomat, amit majd előadok az ünnepségen.

- Karácsony? Ühüm, engem 20 éve, hogy utoljára hívtak az énekkarba, de persze nem mentem el! Minek nekem a karácsony? Úgy sincs kivel ünnepelnem!

- Berkenye, ne légy már ilyen földhözragadt! Hiszen azért van ez az egész, hogy mindnyájan együtt ünnepeljünk!

- Akárhogy is, a karácsony butaság! Mikor még fiatal voltam, eljöttek hozzám a béci gyerekek, és feldíszítették az otthonomat. Olyan gyönyörű volt, még énekeltünk is! Na, de hagyjuk, ez már a múlté. Évtizedek óta felém sem néz senki!

- Te tudod, Berkenye, de nekem tényleg rohannom kell! - azzal Bugrahopp lendületet vett egy kiálló fatörzsről, és ugrott egy hatalmasat. Berkenye egykedvűen nézte, ahogy a levegőben a kicsi pont egyre nagyobb lesz, és egyszer csak ordítva földet ér Bugrahoppként.

- Fiatalság bolondság!- morogta, és intett egyet a lápban felbukkanó, torzonborz Sapatagnak. Most még a szokottnál is fehérebb és ziláltabb volt, de nem hazudtolta meg magát, mikor Berkenye odaért hozzá:

- Kard ki kard!- üvöltötte vérszomjasan.

- Ne vacakolj, Sapatag! Én vagyok az, Berkenye cimborád

-Azt mindenki mondhatja, ráadásul már 20 éve nem láttam Berkenyét! Húzd hát elő a kardod, ha igazi legény vagy!

Berkenye emlékezett rá, hogy legutóbb is csak egy hosszabb tusa után tudtak békésen beszélgetni. Hiába, Sapatag és Lápatag olyan nagy elszigeteltségben élnek, hogy az már az agyukra ment. Ha nagy ritkán erre téved valaki, azt rögtön ellenségnek nézik.

Berkenye sóhajtott egy nagyot, előkapta túrabotját és vívóállásba helyezkedett.

-Berkenye vitéz vagyok, és ezt be is bizonyítom! – azzal támadásba lendült. Egészen megizzadtak, mire Sapatag visszavonulót fűjt:

-Rendben, barátom, látom nem rozsdásodtál még be! De hát hol voltál ennyi ideig? Alig fogyott a zsurlósnapszóból, amit annyira szeretsz!

-No, ha van még belőle, ide vele komám, hadd igyunk a nagy találkozásra! Hol van Lápatag, az a mélabús lovag?

-Most is Lápilla édes-bús romantikus történeteit hallgatja, ott, a nagy bükkfa mögött a réten. Gyere, lepjük meg, hátha jól megijed attól a százéves ábrázatodtól!

-101 és fél! És különben is, ez nálunk, tölgyfamanóknál még nem számít soknak! Láttad volna a nagyapámat 150 évesen, hogyan virgonckodott!

-Sapatag, vigyáááázzz! Ott a hátad mögött egy rosszarcú idegen! Állj hátrébb, mindjárt elintézem!

Dehogy intézel! Sapatag már felismert, Berkenye vagyok, Lápatag koma!

-Ne komázz itt engem, te rémisztő manóforma!

-De igenis, hogy komáz és igenis, hogy Berkenye az!- veregette hátba szelíden Lápatagot Sapatag.

-Na jó, akkor bizonyítsa be!

-Be is bizonyítom, ha végre előveszitek azt a nyavalyás zsurlósnapszot! – kezdte elveszteni amúgy is csekély türelmét Berkenye.-Igyunk a Karácsonyra!- emelte magasba poharát Sapatag és Lápatag.

-Jaj, ne! Már a lápból is ez folyik? Utálok a karácsonyt!

-Dehogy utálod! Idén mindnyájan együtt leszünk, Rozinda már mindenkit beszervezett a műsorba.

-Engem ugyan nem!- szűrte meg a szót sértődötten Berkenye.

-Persze, hogy nem, Te csudamanó! Hiszen Te leszel a díszvendég!

-ÉÉÉÉÉn????? Midég? Hogyan?

-Csak úgy, hogy már a 100. születésnapodon elterveztük, hogy kicsalogatunk az odúdból, de tudod, akkor volt az a nagy árvíz, mindenki a gátakat épített

-Persze, persze, én is egy ággal feljebb költöztem! Nem is tudtam, hogy másutt is akkora a baj!

-Az a szerencse, hogy végre kidugtad az orrod! Szerintem, miközben te ide kirándultál, a szép díszes tölgyfalevél- meghívód is megérkezett. Mi préseltük, még az ősszel, piros, mint a ropogós cseresznye!- dicsekedett Lápatag büszkén.

-Ó!

-Bizony, bizony Berkenye, van ám összetartás a béci erdőben!

-Akkor, azt hiszem, én el is indulok ...

Megállj, komám! Még ezt a snapszot előbb megisszuk, ki tudja, mikor jársz erre legközelebb!- töltött újra a poharakba Sapatag.

-Persze, rendben, és megígérem, hogy ezután gyakrabban jövök.

A zsurlósnapsztól ugyan kicsit imbolyogva, de lendületesen indult el Berkenye hazafelé. A korhely manók dalát dudorászta, mikor a nyakába pottyant valami. Vagy még inkább valaki. Bugrahopp a lélegzetét is visszafojtotta, annyira félt, hogy leszidják.

Berkenye azonban elmosolyodott, és segített leporolni a kelekótya ugrómanót.

-Te aztán nem tétlenkedsz!- mondta neki kedvesen.

-Bocsáss meg, Berkenye! Éppen most vittem el a meghívódat. Kiabáltam neked, de senki sem jött ki.

-Talán, mert nem vagyok otthon!- nevette el magát Berkenye, és maga is elcsodálkozott, milyen jó érzés ez.

-Akkor szaladj haza, mert nagyon csodás ám, és csak díszvendégeknek jár ilyen különleges invitálás!

-Köszönöm, Bugrahopp! Nem szaladok, mert úgy járok, mint te, de ígérem, szedem a lábam, ahogy az egy 101 és fél éveshez illik.

Észre sem vette, olyan gyorsan hazaért. Már messziről látta, hogy ott piroslik valami a postaládájában. Gyönyörűszép volt a meghívó, ez állt benne:

Kedves Bécerdei Nagytölgyfai Berkenyemanó!

101 és fél éves születésnapod alkalmából, téged választottunk díszvendégnek a Béci Nagykarácsonyi Ünnepségre. Kérünk, gyere el mindenképp, hogy mindnyájan együtt ünnepelhessünk!

„Kedves, drága, Bécerdei Nagytölgyfai Berkenye, Veled fényes a mi erdőnk Nagykarácsony Ünnepe!”

-Azért furák ezek az erdei népek! Se időpont se helyszín. Mi vagyok én, gondolatolvasó? – morfondírozott az izgatott díszvendég.

Hát, törte, törte a fejét, de a vasárnap mindenre elhozta a választ.

-Megbolondultam, az most már olyan biztos, mint a három kosár bükkfamakk a kamrámban!- motyogta, miközben gyereksivalytól volt hangos minden.

-Ezt a sárgarépát erre az ágra akasztom, apa, emelj fel kérlek!

-A szénát a tölgyfa köré rendezem, hogy a kis állatok is hozzáférjenek!

-A kukoricát inkább lemorzsolom ide, így könnyebben megeszik!

Ilyen és ehhez hasonló mondatok kúsztak be a csodálatos tölgyfába, és onnan is az ámuló Berkenye fülébe. Most már tudta, hogy nem álmodik. Teljesült a 100 éves születésnapj kivánsága! Visszajöttek a gyerekek, és együtt ünneplik az állatok karácsonyát!

Itt van-e Jancsika, az az ördögfióka?- dugta ki kíváncsi fejét, odúja nyílásán.

-János az már egy ideje, kedves Berkenye, és ők itt a lányaim: Panni és Boróka.- válaszolta mosolyogva a büszke apuka.

-Hát nem felejtettél el, Te gézengúz!

-Hogy is tudtalak volna, te morcos, kedves tölgyfamanó!, Elhoztam végre a gyermekeimet is, meg a barátait, ugye nem bánod?

-Már hozom is a mézes mentateát, amit úgy szeretsz! Remélem a többieknek is ízleni fog!

Mire kiért a meleg itókával, a gyerekek már javában énekeltek. Csengő hangjuk idecsalta az erdő apraját, nagyját.

Egyszer csak a nevét hallotta:

-Éljen Berkenye! Éljen, éljen!- harsogta mindenki. Rozinda, a hajnaltündér lépett elő a tömegből.

-Drága Berkenye! Kérlek ünnepelj velünk!

Ekkor a tömeg szétvált, és Berkenye homályos szemmel pillantotta meg a vörös brokáttal, arannyal bevont karszéket, melyhez odavezették.

-Kezdődjön a béci Nagykarácsony!- kiabálták együtt.

Egymás után jöttek a szebbnél szebb produkciók, és a manókról, erdei állatokról, gyerekekről, szentséges csodákról szóló, gyönyörű karácsonyi énekek.

A legszebb az utolsó dal volt, amit könnybe lábadt szemmel, de annál lelkesebben énekelt mindenki. Olyan fényesség áradt az erdőből, hogy elkezdtek odaseregleni a béci emberek is. Kézenfogva körbeállták a csodatölgyet, és teli torokból dalolták ők is:

“Tegnap harangoztak, holnap harangoznak, holnapután az angyalok gyémánt havat hoznak...”

És az angyalok, akiket teljesen elvarázsolt a béciek csodaszép Nagykarácsony Ünnepe, ott magasan, a felhők felett, annyira elérékenyültek, hogy örömkönnyeik hatalmas, szikrázó hópelyhekként hullottak alá...

Aki nem hiszi, járjon utána az interneten. Írja csak be bátran a keresőbe:

ÓRIÁSI NAGY KARÁCSONYI HÓGOLYÓCSATA A BÉCI ERDŐBEN!